

Reflections on the beach

(het behoorlijk grote Duff-interview)

Zijn nieuwste cd is nog geen maand uit en heeft nu al platina bereikt. Binnen twee weken zal het album uitgebracht gaan worden in 25 (!) landen, en een uitgebreide Europese tournee staat op stapel. Je kunt anno 2009 geen talkshow of muziekprogramma langs zappen of je ziet zijn zingende hoofd. Internationale grootheden staan in de rij om met hem te mogen spelen. De populariteitstrein davert in volle vaart voort en het eind lijkt nog lang niet in zicht. Wat moet je een artiest van een dergelijk kaliber nog vragen wat niet al 1000 keer aan hem is gevraagd?

‘Vraag me asjeblieft niet naar m’n favoriete kleur of welk eten ik niet lust’ zegt hij verveeld, ‘daar staan de tienerblaadjes en het internet al vol mee.’ ‘Groen,’ en ‘drop, kaas & alles met noten’ vinden we na kort rondkijken op één van de vele aan hem gewijde fansites op het web. ‘Vraag me liever hoeveel gitaren ik ondertussen heb’ vervolgt hij lachend, om nog maar eens een veelbesproken onderwerp aan te snijden. ‘Maar mocht je het willen weten – ik heb er 44, waaronder vijf bassen.’ En dat tekent gelijk zijn passie en verslaving: hij leeft voor zijn gitaar. Zijn vorige cd, het onder zijn eigen naam uitgebrachte Nederlandstalige uitstapje *Behoorlijk Duff*, werd dan weliswaar geen goud, de verkoopresultaten van zijn nieuwste *On The Beach* laten weer zien dat zijn fans hem nog lang niet zat zijn. We hebben het natuurlijk over Duff, het alter ego van Deev Bennes, de 22-jarige Boy Wonder van de vaderlandse muziekscene. We spreken hem over die nieuwe cd en meer, in zijn afgeschermd persoonlijke vip-booth in de McDonald’s Premium-vestiging in het regenachtige centrum van “The capitol of punk” Londen.

‘Wil je ook een RedBull&Wodka-McShake?’ vraagt hij met zijn zo karakteristieke rauwe stem, als we druipend van de Engelse regen binnendruppelen. Het is ons nog wat te vroeg voor alcohol, maar een kop koffie... Als we uiteindelijk onze keuze hebben gemaakt uit de lijst met 15 Special McCoffees die ons voorgehouden wordt, is het precies 13.00 uur – het begin van een, naar later zal blijken, lang en stormachtig interview.

Waarom geen tweede Nederlandstalige cd? vallen we met de deur in huis.

‘Nu even niet, maar wie weet later nog eens’ antwoordt hij. ‘De reacties van pers en fans waren niet geweldig, maar ik wou altijd al ‘s wat dingen in het Nederlands schrijven, persoonlijke onderwerpen die zich niet of moeilijk in het Engels lieten dwingen. Ik sta overigens nog steeds voor 100% achter die cd, ondanks de relatief tegenvallende verkoopcijfers. Mijn fans namen me mijn punkduet met Frans Bauer blijkbaar bijzonder kwalijk, evenals mijn cover van Borsato’s *Dromen zijn bedrog*. Dat ik vervolgens gewoon nu mijn ding doe zoals iedereen dat van me gewend is, heeft niets te maken met druk van de platenmaatschappij of zoiets, dat was toch al het plan. Het was ook bedoeld als iets éénmaligs, net zoals de instrumentale cd die ik ooit nog eens wil maken. De nieuwe plaat is wel heel speciaal voor me, alle liedjes gaan over de kust, de zee en het strand. Er is heel veel van mijzelf in die combinatie te herkennen. Dat heeft sterk met mijn jeugd te maken. Vanaf dat ik een peutertje was zeulden mijn ouders me al mee naar de hete Italiaanse stranden, en later naar de Hollandse kust; mijn ouders brengen daar nog steeds een groot deel van het jaar door.’

Wat spelen je ouders voor een rol in je leven?

‘Mijn ouders hebben me altijd enorm gestimuleerd om muzikant te worden, zij hebben me min of meer richting het conservatorium geduwd. Mijn moeder heeft zelf altijd al gezongen, dus van haar snapte ik die muzikale input wel, maar van mijn vader... Die had een gitaar en hij kon er redelijk mooi mee lopen, maar spelen ho maar. Er werd wel altijd hard muziek gedraaid bij ons in huis, mijn ouders hebben een enorme platencollectie die loopt vanaf de jaren 50 tot nu, van Wagner via Prince en gospel tot Miles Davis en de Sex Pistols. Maar ook Sepultura, en ook Clapton. Toen ik een jaar of elf was hebben ze me meegenomen naar een Clapton-concert. Nee, ik werd daar niet “bekeerd door de gitaargod” of mooie woorden van die strekking; ik heb er toen niet overdreven veel van meegekregen, ik had meer oog voor de grote snoepkraam vlak voor mijn neus. Mijn vader houdt nog altijd strak de hedendaagse muziek bij; waar klasgenoten destijds ruzie maakten met hun ouders over “die herrie noem je toch geen muziek”, draaiden mijn vader en ik samen Metallica. En alle kinderen – mijn zus, mijn broer en ik – bespeelden een instrument.’

Ja, je hebt vaak duetten met je zus (de internationaal vermaarde jazz- en rockzangeres Gonneke, red.) opgenomen, maar we hebben ook gehoord dat je broer Benjamin drumde.

‘Klopt, maar die is helemaal opgehouden met muziek. Op onze eerste demo in 2002 drumde hij nog mee, en drie jaar geleden heeft ie als MC BenJeti nog een klein hitje gehad met een rapnummer; ondertussen is hij succesvol koninklijk-financieel adviseur van Maximá en die man van haar en draait thuis nog enkel tango’s. Mijn zus en ik doen vaak een beroep op elkaar op muzikaal gebied, al loopt onze smaak sterk uiteen. Zo krijg je echter wel de leukere situaties op écht vrij muzikaal gebied: zoals een punkgetinte gitaarsolo in een jazz-standard van haar, of bijvoorbeeld dat nummer *Ton o’bricks* van mij, dat we samen in een bigband-versie als tegendraadse remix hebben uitgebracht.’

Daarmee komen we gelijk op je teksten – die zijn bijna altijd autobiografisch, waarom toch?

‘Waarom niet, wat is daar mis mee? Daarom schrijf ik ook amper voor andere artiesten, mijn nummers zijn heel persoonlijk. Wat niet wegneemt dat ik wel veel gecoverd word (o.a. door Matilde Santing en Alien Ant Farm, red.), dus blijkbaar herkent men zichzelf voldoende in mijn teksten. Grappig trouwens, vind ik dat.’

Hoezo?

‘Nou, ik zing vaak over het jongetje dat ik was, klein en scheel en op school gepest. Therapeutisch misschien, dat weet ik niet. Boeit me ook niet. En als ik dan Trijntje Oosterhuis mijn nummer *Sixth grade* hoor zingen op haar laatste solo-cd, dan denk ik: zij een jongetje, en klein? Scheel oké, maar verder...’

***On The Beach* is dus een soort conceptalbum op één thema, waarom staat er dan toch een nummer op over een hond, *Digging for no reason*?**

‘Cooper, onze zwarte mixrashond, ging altijd mee naar het strand. Dan groef ze kuilen, die mijn broer en ik dan weer voor goed geld verhuurden aan Duitsers. Nee geintje, maar dat graven deed ze wel altijd, heel fanatiek en voor ons onverklaarbaar. Graven naar niets, mooi om te zien, maar tegelijkertijd lachwekkend. Vandaar die titel. Dat concept gaf me trouwens mooi het alibi om het allereerste nummer dat ik ooit schreef, ik zal een jaar of tien geweest zijn, eens op een cd te zetten – zij het dan in aangepaste vorm: *The sun*. In zijn oorspronkelijke vorm was het veel te simpel en kinderlijk, en bovendien erg kort. Ik vond dat tijd worden, na zes studioalbums, de coverplaat *Wild Thing* en de twee live-cd’s niet meegerekend.’

Hoe bedoel je?

‘Ik vind dat mijn fans recht hebben op alle songs die ik schrijf, dat is ook de reden van het feit dat ik op mijn singles altijd minstens drie of vier extra liedjes toevoeg. Per slot van rekening zijn het mijn fans die voor mijn brood zorgen, alleen dan niet met pindakaas.’ Hij lacht en trekt een vies gezicht. Een muzikant die niet van noten houdt, dat valt moeilijk te verklaren.

Hoe oud was je toen je met muziek begon?

‘Ik zat op mijn dertiende in mijn eerste bandje, Target. Daar zong Gonneke trouwens de eerste tijd nog bij. Maar het leeftijdsverschil tussen de andere jongens en mij, zij waren allemaal een jaar of drie ouder, speelde toen heel sterk. En we groeiden uit elkaar, muziek was voor mij meer dan voor hen in de eerste plaats “lol”; dat merkte ik vooral tijdens het optreden op ons eerste popfestival, Bosrock 2001. Dus na anderhalf jaar verliet ik de band en toen richtte ik Sok op, in de eerste line-up. Toen heb ik nog even in een bandje gezeten dat Shark Sandwich heette geloof ik, of Pet Gorilla of Pet Sandwich of zoiets, dat weet ik niet meer precies. Kort maar. Toen heb ik weer in Sok gezeten, in een andere samenstelling. En nu ben ik al weer zo’n jaar of vier solo.’ Er komt een jonge vrouw de booth binnenlopen, die hem een mobiele telefoon overhandigt. Hij spreekt kort wat Duitse woorden in de gsm, waarna hij hem uitdrukt en teruggeeft. Als de vrouw wegloopt zegt Duff: ‘Dat is de vertegenwoordigster van m’n platenmaatschappij, zij houdt onder andere mijn mobiele telefoon onder haar hoede. Dat werkt het beste – als ik ‘m zelf al bij me zou hebben, zou ik ‘m toch vergeten aan te zetten.’

Hoe vind je het, dat je altijd wordt vergeleken met de bekende singer/songwriters?

‘Logisch eigenlijk, een nummer als *Reflections* is in principe een singer/songwriter ballad, maar dan met een stevige jas aan. Veel van mijn nummers klinken naakt met alleen gitaar en een verdwaalde grunt daarom ook veel echter dan met de volledige band. *Sixth grade* ook. Meer puur. Daarom klonk mijn *Unplugged* optreden bij MTV ook zo lekker. Voor mij het bewijs dat ik gelijk heb: muziek wordt veelsteveel in hokjes gestopt. En daar weiger ik aan mee te doen.’

Heb je geen geld voor een goede hoesontwerper?

Hij verslikt zich bijna in zijn zesde shake, en lacht hard. ‘Wat een lullige opmerking... Dat ik mijn eigen hoezen illustreer is ook weer omdat ik niemand anders kan laten verbeelden wat ik van binnen uiteindelijk voel. Alleen mijn vader kan dat een beetje. Daarom heeft hij destijds dan ook de eerste cd-hoesjes getekend, maar na drie stuks was die stijl wel zo’n beetje uitgemolken. En het leek toen een logische stap om hem dat te laten doen, hij is immers illustrator en tekstschrijver.’

En dat royalties-conflict in 2005?

‘Dat is netjes opgelost. *Ton o’bricks* had ik samen met mijn vader geschreven, en in eerste instantie wilde ik de royalties als volgt delen: ik 50% voor de muziek en 25% voor de halve tekst, en hij ook 25% voor de halve tekst. Toen begon hij ongelooflijk te zeuren over dat hij toch wel zeker bijna de hele tekst had geschreven en dat zonder hem het een heel erg watjesnummer zou zijn geworden en dat hij mij toch wel had ontdekt voor Nederland en... ga zo maar door, hij liep te zeiken als de ouwe dwaas die hij eigenlijk best wel is. Uiteindelijk zijn we het eens geworden dat hij voor *Ton o’bricks* een kist sigaren zou krijgen en verder niks, en dat hij ter compensatie een andere tekst voor me mocht schrijven. Dat werd uiteindelijk het nummer met de nogal hoogdravende titel *Distraction direction distortion erection*, maar dat werd alleen maar als hidden track van de Tsjechische persing van mijn tweede cd uitgebracht. Dus daar heeft ie hooguit drie tientjes aan verdiend, in Tsjechië zijn

zoveel illegale kopieën in omloop, dat levert niks op. En ik zing het nummer live ook nooit. Als mijn vader soms een beetje te veel gedronken heeft, moppert ie er nog wel eens over. Vaak dus. Verder kunnen we het wel weer goed vinden samen.'

Wie is Nala?

Hij staat abrupt op en loopt zonder iets te zeggen weg om een nieuwe dubbele shake te bestellen.

Over wie gaat het nummer *Nala* op je nieuwe plaat? proberen we opnieuw zodra hij weer zit.

'Zo heet één van mijn gitaren, meer zit er niet achter. Het is een vlot surfnummer met een terugkerend kooimotief in de tekst. Volgende vraag.' Hij kijkt wat gepikeerd om zich heen. Om te voorkomen dat de sfeer van het gesprek om zal slaan, besluiten we het over een andere boeg te gooien.

Vertel eens wat over "De geschiedenis van Wild Thing".

Hij glimlacht vertederd en gaat er eens goed voor zitten. 'Mijn eerste elektrische gitaar heette zo, genoemd naar dat ouwe nummer van de Troggs en (maar dat wist ik op die leeftijd nog niet) Jimi. Dat nummer speelde ik met Target, compleet met een vette reggaebreak zelfbedacht erin. Die gitaar kreeg ik onverwacht op mijn dertiende verjaardag van mijn ouders, een zwarte Strat van Squire, met zo'n simpel luidsprekertje erbij. Na een poos kon ik hem vrij gunstig inruilen voor een hartenwens van toen, een net zo zwarte Flying V, die ik nu nog steeds heb. Om kort te gaan, na een jaar of drie kreeg ik plotseling heimwee naar die allereerste elektrische gitaar van me – die ik dus niet meer had. Ik nam me voor om nooit ooit never meer een gitaar weg te doen. En wat denk je? Op een herfstige oktoberdag loop ik, om te schuilen voor de regen, een piepklein gitaarwinkeltje binnen, zomaar ergens in een gat in Drenthe. Ik dreef mijn moeder vroeger altijd al tot het uiterste als ik in elke stad waar we liepen, elke muziekinstrumentenwinkel binnenliep en er ikweetniethoelang rond bleef neuzen en kwijlde van alle gitaren. Maar daar in dat gat dus zag ik zomaar mijn ouwe Stratocaster, herkenbaar aan de beschadiging aan de onderkant, te koop voor nog geen honderdvijftig piek. Wat een omzwervingen moet dat ding niet gemaakt hebben. En dan kan ik nog zo veel exclusieve gitaren hebben staan, waaronder heel wat unieke en kostbare exemplaren, als ik nu op het podium *Wild thing* speel, pak ik al-tijd die ouwe goedkope gitaar. Oké, noem me sentimenteel.'

Waarom wisselt de bezetting van je band zo vaak?

'Ze storen zich aan de troep in de oefenruimte, that's all. Altijd als ik met de jongens van de band zit te jammen of we zitten in de opnamestudio, en het is tijd om een pizzaatje of wat van de Mac te eten, doe ik na het eten de vuilnis weg – daar kunnen ze dus niets van zeggen. Maar ik laat altijd overal briefjes en plectrums slingeren, op elk plekje liggen wel stapels teksten en andere papieren. Ik ruim niet op hè, of ik vergeet dat ik dat beloofd heb. En op den duur gaat ze dat op de zenuwen werken. Zo ben ik al menige drummer kwijtgeraakt, als ik weer eens zijn hele drumstel had vol gelegd met rotzooi. Mede daarom heb ik min of meer noodgedwongen deze cd voor meer dan de helft helemaal in m'n uppie ook vol gebast en gedrumd, dat was heus geen ambitieuze move of zo.' Terwijl hij dit zegt, loopt de saus van zijn naar hemzelf genoemde McDuffburger (McDonald's is samen met Fender USA de sponsor van de komende tournee) langzaam langs zijn groengeverfde sikje op zijn skatebroek. Op deze burgerspecial zit natuurlijk niet dat vertrouwde plakje kaas, maar een plak kokosbrood. Gewaagd. Met zo'n groen sikje loopt inmiddels vrijwel heel het mannelijk deel (met baardgroei dan) van zijn immense schare fans; het imiteren van zijn per dag van kleur en

vorm wisselende kapsel is zelfs voor de grootste diehards onder zijn aanhang geen doen. ‘Ik vind het zo leuk hè, wat ik op dit moment allemaal voel’ zegt ie plots met dubbele tong. Dan komt de vertegenwoordigster van de platenmaatschappij gehaast binnenlopen. Na hem wat ingefluisterd te hebben, loopt ze weer weg, en Deev zegt: ‘Ze vindt dat ik wel genoeg heb gedronken, het is tijd. Je mag nog één vraag.’

Oké dan, wat doe je liever: componeren, opnemen in de studio of optreden voor publiek?

Ik zie het één niet zozeer los van het ander. Maar als ik heel eerlijk ben, ga ik live het meest uit m’n dak. Dan geef ik alles. Ik kijk dan ook erg uit naar de tournee. We doen natuurlijk Nederland, 30 concerten. Vervolgens Duitsland, waar een impressie voor *Rockpalast* wordt opgenomen, Frankrijk, Spanje, Italië, Oostenrijk en Zwitserland, en daarna Scandinavië. Wat sla ik nou over? O ja, de Britten en de Ierse fans, per slot van rekening heet deze tournee niet voor niets “The Wicked Geezer Tour”. Maar of het ooit weer diezelfde kick zal geven als mijn allereerste optreden, mijn playbackact op een camping in het noorden...’

Een playbackshow? Wie imiteerde je daar dan? ‘Haha, nee sorry, je hebt het net gehoord, geen vragen meer.’